

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtute
Et Statu Religionis**

Qvo Quid Contineatur, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari prouenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

X. An facer ordo Carmelitarum vnus ex mendicantibus sit, quamque
originem & institutionem habuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

xxxii. Respondeo in primis, interdum tacitam approbationem posse esse tantam; vt expressæ æquiualeat, & æqualem cum illa habeat auctoritatem, sicut de canonizatione sanctorum dici solet, & constat de antiquis sanctis, sola vniuersali traditione totius Ecclesiæ canonizatis, par enim est ratio de authentica approbatione religionis, vt videre etiam licet in antiquis religionibus S. Benedicti, & Basilij, & in eodem gradu ponenda est religio eremitarum S. Augustini; nam in cap. *peruicaciam* 18. q. 2. regula Augustini, & consequenter ordo eius, æquæ censetur sufficere ad religionem approbatam ac regula Basilij, vel Benedicti; est autem illud decretum Concilij Romani sub Innocentio II. quod constat esse multo antiquius; potest igitur duplex approbatio tacita distinguui: Vna qua solam permittitur aliquis modus viuendi, non sub certo, & firmo iudicio de illius perfectione vel congruitate ad perfectionem assequendam, sed quasi negatiue se habendo, & non improbando talem viuendi modum, quia de illius malitia non constat. Alia verò est approbatio, quæ licet consuetudine introducatur, & ideo tacita vocetur, ad eum tamen gradum peruenit, vt recepta & firma opinio totius Ecclesiæ, & iudicio summorum Pontificum, factis ipsis priuilegiis sufficienter declarato, sit sufficiens, vt per eam proponatur aliquis status, tanquam vera perfectionis via, & hanc approbationem dicimus æquiualeat expressæ. Hoc igitur secundo modo dicimus ordinem D. Augustini fuisse ab Ecclesiâ approbatum longe ante Concilium Lateranense. nam hoc indicatur in dicto cap. *peruicaciam*. iuncto cap. *nenimiam*. de religiosis domibus. ibi. *Sed quisque ad religionem conuersi uoluerit, vnam de approbatis assumat, & qui uoluerit religiosam domum de nouo fundare, regulam, & institutionem accipiat de approbatis.* Nam certum est ibi esse sermonem de approbatione perfecta; certum item est sub illis religionibus approbatis comprehensam tunc fuisse religionem eremitarum Sancti Augustini, quidquid fuerit de aliis eremitis; nam hoc probat dictum cap. *peruicaciam*. & cap. *insinuante*. Qui clericici, vel uolentes, quod est eiusdem Innocentij III. & de simili institutione existimo loqui §. *Sane*.

xxxiii. Denique explicatur in hunc modum. nam D. Augustinus circa statum monachorum, quem in Ecclesiâ inuenit, & Mediolani ac Romæ vidit, duo tantum fecisse videtur, vnum est, quod illum inuexit in Africam vbi nondum erat in vltimū aliud est, quod peculiarem regulam illi addidit, in cæteris nihil immutasse, aut statuisse videtur, nec de habitu, vt ex his, quæ supra expendimus, satis constare videtur, & planè sensu Antoninus suprà, & Baronius 6. tom. circa annum Domini 54. nec de aliis ritibus, aut ceremoniis præter ea quæ in dicta regula continentur, quia neque ex scriptis eius, neque ex vlla historia, vel traditione aliud quippiam habemus. Status autem monasticus, seu eremiticus, qui, vt à numero 10. diximus, idem erat, satis fuit approbatus, & confirmatus etiam ante Augustinum per traditionem Apostolicam, vt suprà lib. præced. latè probatum est: regula item Augustini multo ante Innocentium III. Ecclesiæ vniuersalis approbationem meruit, & obtinuit, & aliqui affirmant Innocentium I. tam expressè approbasse, & præcepisse eremitis omnibus per Italiam, vt secundum eam viuerent, de qua approbatione aut præcepto nihil in Conciliis inuenio, neque inter opera Innocentij III. Tamen inter priuilegia & chronica ordinis eremitarum contineri dicitur à Hieronymo Romano li. 6. Reipub. cap. 5. & 6. Quidam etiam referunt approbationem Eugenij II. in concilio Remensi, sed nec Remense Concilium, neque aliquod aliud inuenio sub hoc Pontifice celebratum. In Remensi Franc. Suar. de statu relig. Tom. IV.

autem Concilio celebrato sub Leone III. solam mentionem regulæ S. Benedicti in canone 9. Eadem verò approbatio satis supponitur ab Innocentio II. in dicto c. *peruicaciam*. Igitur ex eo saltem tempore, ex quo cœpit regula Augustini habere hanc approbationem, cœpit ordo ab ipso institutus esse approbatus, eo modo quo ordo S. Benedicti suo tempore approbatus fuit.

Nihilominus addendum est, hunc ordinem eremitarum habuisse nouam, & solemnem approbationem ab Alexandro IV. quia reuera illa indiguit, quamuis enim non fuerit religio de nouo instituta, talem formam, & mutationem accepit, vt sine speciali approbatione Pontificis firmitatem habere non potuerit. Primum enim omnia monasteria, quæ antea erant diuisa, in vnum corpus redacta sunt, sub vno Generali Prælatore, quem antea etiam non habebant. Secundò, quoad multa nouum viuendi modum accepit hæc religio, quæ in superioribus tacta sunt, suntque ex rebus præcipuis ad religiosum statum pertinentibus præter substantia lia vota, & regulam. Tertiò hinc factum est, vt hæc religio ab eo tempore inter mendicantes numerari cœperit, nam antea, & imperfectam vnitatem religionis habebat, & monachalis potius, seu eremitica reputabatur, quia sibi soli, & non proximis incumberebat, & quia ex propriis redditibus, & his deficientibus, ex labore manuum, non emendicato vivebat, & quod caput est, à nullo Pontifice inter mendicantes recepta fuerat. Quartò ex tunc cœpit esse excepta, & sub speciali sedis Apostolicæ protectione recepta. *** Hæc sunt quæ de hac sacra eremitarum S. Augustini religione in Authographo manuscripto inuenire potuimus.

xxxiv. *Assertio quodammodo restrin gens primâ.*

C A P V T X.

Virum sacer ordo Carmelitarum vnus ex mendicantibus sit; quamque originem, & institutionem habuerit?

Carmelitarum religio, quò antiquiorem creditur habere institutionem, eo minus certam, & exploratam habet originem, ac perpetuam successionem; est autem valde recepta, & satis antiqua traditio, religionem hanc à temporibus prophetarum, & signatim ab Eliæ institutione suam ducere originem, & quasi hæreditariam successionem in monte Carmelo, à quo nomen etiam accepit, quam traditionem, vt veram suscipimus, præcipue quia septem summi Pontifices Sixtus IV. Ioannes XXII. Iulius III. Pius V. Gregorius XIII. Sixtus V. & Clemens VIII. in bullis huic ordini concessis, de professoribus huius sacri instituti ita loquuntur: *tanquàm religionis speculum, & exemplar charitate fulgentes, sanctorumque prophetarum Eliæ & Elisei, & aliorum patrum, quò montem sanctum Carmeli, iuxta Eliæ fontem habitarunt, successionem hæreditariam tenentes, &c.* Vnde Sixtus V. huic religioni concessit, vt Eliam & Eliseum, tanquam suæ institutionis patronos coleret, dies festos in eorum honorem celebrando, propriaque officia in eorum memoriam recitando: quod ipsa religio studiose seruat, & in ipso officio nomen & solennitatem Patroni Eliæ tribuunt. Quale autem sit, & in quo fundetur hoc (vt ita dicam) ius patronatus, quæ sit etiam hæc origo & successio, licet à multis multa dicantur, non facile explicatur; breuiter autem dicam, quid mihi certum, quid probabilius, quid verosimile, quid obscurum, & ambiguum, vel etiam minus verum videatur.

Primò ergo certum est, Eliam vitam eremiticam coluisse, vbi cum magna corporis austeritate, diurnam animi contemplationem coniunxit, quam

I. *Vera traditio successio nis ex Eliâ.*

II. *Assertio, Eliam & uis*

contempla
vinam, & a-
ctum erga
proximos
exercuisse.

uis interdum diuino iussu & propter Dei honorem, & proximorum salutem, ad prædicandum, & docendum descenderet. Totum hoc colligitur ex Scriptura à capite 17 libri 3. Regum vsque ad c. 2. libri 4. Cum enim ante hæc loca nulla facta fuisset mentio Eliæ, nec superioris vitæ eius, neque ortus, aut parentum illius, quasi ex abrupto introducit Elias magna libertate prophetizans coram Achab, & statim subiungitur vocatio Dei illum vocantis ad solitariam, & eremiticam vitam. Recede hinc, & vade contra orientem, & absconde in torrente Carith, qui est contra Iordanem, & ibi de torrente bibes, corvisque præcipi ut pascant te. Quem locum luculenter ad hoc propositum expendit Ioannes Hierosol. lib. de institutione primorum monachorum à c. 3. vsque ad 9. tom. 9. biblioth. Patrum.

III.
Obiectio
contra pro-
positum

Dicit verò non immeritò aliquis, ex hoc loco minimè colligi vocationem aliquam Eliæ ad vitæ eremiticam, vel religiosam. Omissio enim allegorico sensu, quem ille author late prosequitur, à quo non sumitur efficax argumentum, si literalem spectemus, Deus non præcepit Eliæ vt absconderetur in torrente Carith, vt ibi solitariam vitam, aut eremiticam ageret, sed solum ne ab Achab inueniretur in principio illius sterilitatis, & siccitatis, quâ Deus in penam peccatorum eius mittebat. Prædixerat enim Elias Achab, fore vt non plueret, donec ipse Elias diceret, & ideo absconditus est ne cogere- tur aliquid dicere, vel ea occasione aliquid mali pateretur: vnde c. 18. dixit Abdias Eliæ, Achab quæsi- uisse illum per omnem locum, nec inuenire potuisse. Item, quod non alia ratione, nec propter vitam eremiticam iussus fuerit Elias in torrente Carith abscondi, signum est, quia postea sicato torrente iussit Deus Eliam abire in Sarepta Sidoniæ, & ibi nutrirî vel morari, in domo viduæ, vbi per plures dies mansit. Et postea non legitur Elias habuisse vnquam firmam habitationem in deserto, sed inter- dum in ciuitatibus, interdum in desertis fuisse, prout iniqua temporum conditio permittebat: inter- dum enim quærebatur ad necem, & in speluncis montium latitabat, interdum verò iussu Dei reuer- rebatur ad ciuitates, & alia loca. Non ergo constare potest ex sacra Scriptura illum vitam eremiticâ instituisse, sicut S. Athanasius fugiendo persecutio- nem, interdum latitabat in sepulchro, interdum in aliis locis, vel fortè in deserto, &c.

Confirm.

IV.
Sufficit
samen. & ro-
boratur am-
plius pro-
positum quo
ad vitam
contemp-
tiam.

Nihilominus Patres sæpe indicant Eliam vitam eremiticam fuisse professum: ad hoc enim alludens Hieronymus epist. 13. ad Paulinum dixit, Noster prin- ceps Elias, noster Eliseus, &c. Significat autem id colligi ex Scripturis cum præmittit, & vt ad Scripturam auctoritatem redeam, &c. vbi Marian. Victor. Eliam (in- quit) & Eliseum deserti ac montes solitarios incoluisse res est notissima. In eodem sensu dixit de Basilio Nazian- zenus in quadam orat. Solitudinem cum Eliæ, & Ioan- ne, qui admodum philosophi fuerunt, miram plectebatur. Et ipse Basilius orat. in Gordium Martyrem, de Eliâ inquit, cum Sidoniorum conspiceret impietatem quotidie innascentem, in montis Oreb speluncam secessit, ac sese ab omni humana conuersatione vt Deum quæret, ac videret, abdicauit, vidit tandem quantum fas est homini mortali. Idem habet Isidor. lib. 2. de offic. c. 15. vbi eadem ferè Hieronymi verba vsurpat. Significat etiam Cassia- nus lib. 1. de institut. renunc. c. 2. vbi apertè ponit Eliam vt exemplar monachorum, nam ad exempli eius dicit solitus esse cingi zona pellicea: quod etiâ habent Basilius, & Ioannes Hierosolymitanus, vt suprà retuli.

V.
Verisimile
est Eliam
solitariam
vitam egisse.

An verò cœperit Elias sequi hoc vitæ institutum antequam primò mitteretur ad Achab, vel iubere- tur abscondi in torrente Carith, certò affirmare nō possumus. Non est autem improbabile antea in- cepisse. Nam Iacobus in sua canonica cap. vltimo

indicat ante illud tempus fuisse singulariter iussu- m, dicens, Elias homo erat similis nobis passibilis, & oratione uiuens, & non pluit annis tui & mensis sex. Vnde constat (quamuis in libris Regum non referatur) siccitatem illam, quam Elias prædi- xit, oratione ipsius fuisse antea à Deo imperatam. Erat ergo antea vir iustus & potens apud Deum, & zelo diuino iam vehementer virgebat, non enim ex inordinata aliqua affectione afflictiones illas suo populo postulat, sed vt percussus à Deo, suum erro- rem agnosceret: ergo verisimile est iam fuisse à Deo vocatum ad aliud genus vitæ, in quo tantam sanctitatem consequutus erat, ita vt sicut Ioannes Baptista in eremo fuit à Deo euectus ad eum sancti- tatis gradum, in quo posset liberè veritatem prædi- care, & regibus resistere, eosque reprehendere, ita etiam Elias, quamuis non tam citò sicut Ioannes, conuenienti tamen tempore, fuerit ad nouum, ac mirabile viuendi genus euectus, vt coram Rege, & populo magna cum auctoritate, & libertate posset pro diuino honore pugnare. Simili argumento Hieron. lib. 11. contra Iulianum, illum, quia Eliam in ca- talogo coniugatorum posuerat, impugnat. Quia si Ioannes Baptista (inquit) venit in spiritu, & virtute Eliæ, & Ioannes v. rgo est, vtique non solum in spiritu eius venit: sed etiam in corpore castitate. Ambrosius etiam in epistola 25. ad Vercellenses in hoc comparat Eliam, & Io- annem, quod vtique in deserto constantiam prius exercuit, vt fortior prodiret ad increpandum Re- gem, & mundum. Et lib. 1. de Virginib. in principio Eliam dicit nulli corpori coitus permixtum cupiditatem inueniri. Et ideo inter virgines communiter nume- ratur, quia cum iustus semper fuerit, extra matri- monium pollutum non est; & licet Scriptura politi- ue non delectet eum vxorem non duxisse, tamen quia nec vxoris, nec filiorum eius mentionem facit, colligunt Sancti nunquam matrimonium contra- xisse, quod etiam eius muneris & prædicationi ma- gis accommodatum fuit; inde etiam fit coniectura, vitam à confortio hominum separatam à principio elegisse saltem tempore maturæ ætatis, in quo pos- set statum viuendi eligere, quia illo tempore valde infuetum erat homines, præsertim laicos, vt erat Elias, si communem, & cum cæteris vitam ageret, à matrimonio abstinere.

Verum quidquid sit de illo anteriori tempore, Vt certè ex quo ad prophetizandum vocatus est, & missus, planè videtur à Deo separatus ab vrbium ha- bitatione, & ad vitam solitariam agendam tradi- ctus, nam ex discursu vitæ eius à prædicta Dei voca- tione, vsque ad translationem eius, constat semper in desertis habitasse, solumque transitorie ad nego- tium aliquod iussu Dei peragendum, ad communes hominum habitationes rediisse; quod ex discursu sequenti clarius patebit; neque huic obstat quod ius- sus fuerit ire ad torrentem Carith, se occultandi gra- tia, vtrumque enim simul consistere potest, moue- nim Deum similibus vt occasione, vt suos electos vocet ad perfectiorem vitam: imò hoc exemplo mon- stratum, & præfiguratum fortasse est, quod Deus in lege gratiæ fecit cum Paulo eremita, & aliis sanctis, vt occasione persecutionum, eos duceret ad vitam solitariam, & perfectissimam agendam: vnde hæ- retici calumniantur hoc vitæ genus, casu & neces- sitate quadam inchoatum esse, non aduerentes di- uinæ providentiæ sapientiam, cui nihil casu accidit eadem in malitia hominum, exordia fumere perici- ciendi opera sua; hoc indicare voluit Deus etiam Eliæ, & ideo licet proxima intentione, & ad lire- ram, vt sic dicam, missus fuerit ad se occultandum hominibus; ex altiori quoque providentia missus est, vt separatus ab hominibus iugiter, & perfecte Deo vacaret, & mirabilem viuendi rationem inter homines inchoaret; quod autem factus fuerit illa vo- catio,

Ad Confir-
mationem.

tatio, dicti Patres sententiis, & indicat Ambrosius dicta epistola ad Vercellenses prope initium dicens. *Elias quem Dominus ad virtutis eruditionem perfectionem: atque etiam effectus monstrauit, nec enim postea vnam legimus Eliam in ciuitatibus commoratum: Quod namque ad tempus missus fuerit ad Sareptam Sidoniz, vt ibi in secreto pascetur a vidua, non impedit quominus ibi vitam solitariam, in suo cenaculo, & pure contemplatiuum duceret. Cum autem ibi potius, quam in alio deserto vbi esset aqua, seruatus a Deo fuerit, vel sicut cibum per coruos acciperet, non etiam aquam acceperit, in diuina sapientia thesauro absconditum est, forte voluit Deus ea occasione, illi vidua magna beneficia conferre, vt effectus ostendit, & significauit Christus Dominus Luca 4. forte etiam illud factum mysticam habuit significationem, quam egregie profequitur Ambrosius in comment. ad caput 6. Apocalyp. versus finem; Postea vero quam se manifestauit Achab, in montem Carmelum ascendit, vbi propheta Baal interfecit, indeque in desertum abiit, & inde ad montem Dei Oreb, ex quo iussu Dei descendit ad vnguentos reges, & Elisum; Atque ita fere semper in deserto inuenitur, nisi cum diuino iussu, seu inspiratione aliò mittitur.*

VII. Ex his ergo, pro materiae capacitate, satis patet tota assertio, quae vero addidimus de austeritate vitae, & iugi contemplatione, sumuntur ex 3. & 4. Regum libris; & ex comparatione inter Eliam & Ioannem Baptistam apud Sanctos Patres frequentissima, & fundata in illo Marci 4. *Ioannes ipse est Elias.* Et Luca 1. *Prædicit in spiritu & virtute Elie.*

VIII. Dico secundo, probabile est Eliam permanentem suam habitationem vitam eremiticam, præcipue habuisse in monte Carmelo. Notauit hoc Abulen. 3. Reg. 21. quando Elias iussus est descendere vt occurreret Achab, eumque de grauissimo peccato reprehenderet, eidemque, & vxori, debitam mortis poenam prædiceret, expendit ergo Abulen. verbum descendit dicens, *Ex eo tempore, quo Deus fecit miraculum, mittendi ignem super sacrificium suum in monte illo, habuit deuotionem Elias, manendi in illo, & semper mansit, vsque ad tempus quo raptus est in curru igneo.* Vnde lib. 4. Regum cap. 1. circa illa verba, *Surge, & ascende in occursum nuntiorum Regis Samariae* notat idem Abulen. dicens, *ascende non quia Elias maneret in aliquo loco infimo, manebat enim in monte Carmelo, sed quia ipse descenditur erat de monte, & postea ascensus per viam per quam veniebant nuntii Ochozai.* In his autem verbis Abulen. vnum videtur tacite supponi; & aliud aperte asseritur, indicatur enim Eliam ante illud insigne factum non habitasse in monte Carmelo, sed tunc concepissem deuotionem & propositum manendi ibi; quæ pars negatiua ex Scriptura probari non potest, nec mihi de illa constat, nam si verum est Eliam, priusquam prophetare inciperet, vitam egisse solitariam, fortasse in monte Carmelo habitabat, nam ideo fortasse illuc ascendit, ad conuincendos, & puniendos prophetas Baal: quod etiam eius verba indicant ad Achab. *Mitte, & congrega ad me vniuersum Israel in montem Carmeli.* 3. Reg. 18. *quasi di eret, ibidem eris, sicut solus.* prius enim, quia se occultabat, aliis in locis versabatur, iuxta diuinam reuelationem. Sed, vt dixi, hoc totum incertum est, quantum ad illud tempus spectat.

IX. Secunda erga pars, de reliquo tempore vitae Eliæ, post quæ occidit prophetas Baal, maius aliquod fundamentum habet in Scriptura, vt statim n. seq. deducam. Estque multum recepta opinio, & locutionibus Patrum conformis: ad illam enim alludens Basilus in epist. ad Chilonem discipulum dixit: *Hic mons celeberrimus Carmelus, in quo Elias demoratur perplacuit Dio Siceriam ait Nazianz. orat. 16. de pauperum a-*

Franc. Suar. de statu relig. Tom. I V.

more initio, pulchra res solitudo, & quies, idque met docet Elias Carmelus. Vbi Nicetas exponit, id est, Elias in Carmelo degens quemadmodum 3. Regum liber narrat. Eandem late profequuntur Ioan. Hierosolym. dicto libro de instit. monach. à cap. 17. ad 21. vbi ait post fedatam persecutionem contra Eliam mortua Iezabel, finisse Eliam domicilium suum in monte Carmelo; tum quia erat aptissimus ad vitam monasticam; tum etiam propter insignia miracula, quæ Deus ibi ostendit. Additque fecisse ibi oratorium, & per sexdecim annos ibi mansisse vsque ad suam translationem.

Et quidem hoc posterius de mansionem Eliæ vsque ad suam translationem, insinuat in martyrologio Romano; dum 20. die Iulij dicitur in Monte Carmelo sancti Eliæ Prophete. Quod si obiciatur, quod Elias non ex monte illo, sed ex ripa Iordanis raptus est, responderi potest, non quidem permansisse in illo monte vsque ad articulum translationis suæ, sed ibi habuisse domicilium vsque ad illum diem, quo Dei monitu inde discessit leuandus in cælum. Sed adhuc obstat quod 4. Reg. 2. dicitur, *Cum leuare vellet Dominus Eliam per turbinem in cælum, ibant Elia & Eliseus de Galgalis, & non dicitur de monte Carmelo.* Occurritur vero dicendo, non ita habuisse Eliam fixam habitationem in illo monte, quin interdum ad alia loca diuerteret, cum diuinum obsequium, vel ratio sui muneris id postularer. Ita ergo tunc per occasionem aliquam descenderat in Galgal, siue iam præmonitus a Deo de suo transitu, siue (quod magis Scriptura significat) quia occasione alia illuc inerat, de qua non nihil infra dicemus, & ibi postea acceperit oraculum de sua translatione: & ideo ab illo termino discessus eius incipit narrari citato loco. Conuincit autem hæc obiectio, non satis probari ex diuina Scriptura domicilium hoc & habitationem Eliæ in monte Carmelo vsque ad transitum suum; quamuis verum sit Scripturam non repugnare huic historiæ, quæ magis videtur in traditione fundata, licet ex vno quodam Scripturæ loco probabiliter colligatur, vt statim dicam numeri sequenti.

Alterum verò quod de oratorio ædificato ab Eliæ dicitur à Ioanne Hierosolymitano, coniectura fortasse, vel traditione assertum est; nam apud alios auctores, nihil de ea re inuenio satis expressum. Reperunt autem communiter historiographi & cosmographi, fuisse in illo monte speluncam, & forsan Eliæ, vt ex Brocardo, & aliis, refert author theatri terræ sanctæ, in tribu Iachar, vnde etiam est verisimile, fuisse ibi aliquem locum cultui Dei dicatum. Præterea Cedrenus in compendio historiæ in Basilio refert, templum Eliæ per Basilium Imperatorem fuisse restitutum, vt meminit Baron. in scholiis ad martyrologium Romanum 20. die Iulij, vbi etiam ait extare epigramma D. Gregorij Nazian. de æde Eliæ Dominicum nuncupata; quæ possunt intelligi de templo Eliæ, id est, ædificato ab Eliæ, & sic confirmant dictam sententiam. Vel de templo Eliæ, id est, dicato Deo in honorem Eliæ: & in hoc sensu non ita directe faciunt ad rem præsentem, sed alludunt ad ædem sacram, quam dicitur Helena mater Constantini ædificasse in monte Eliæ Thesbitæ, vt significat Niceph. lib. 8. c. 3. vbi licet non expresse ponat montem Carmelum, videtur tamen de illo loqui cum ait, in accliuitate montis ædificasse Helenam pulcherrimam ædem Eliæ Prophete. Non autem etiam est magnum indicium, montem illum fuisse speciale habitaculum Eliæ, & habuisse in eo aliquem diuino cultui singulariter dicatum.

Vnum denique inuenio Scripturæ locum, qui primam hanc sententiam mihi valde probabilem facit. nam lib. 4. Regum cap. 4. mulier illa Sunamitis, quæ per Elisei intercessionem, filium à Deo prius

Vide Nazianz. orat. in Maxim. & Guilielmum Tyrium in continuat. bell. sacror. lib. 5. c. 3.

X. An manserit Elias semper in Carmelo vsque ad suam translationem.

XI. An ibi ædificauerit oratorium.

Auct. theatri terræ s.

XII. Confir. pars eadem de habitatione ordinis Eliæ in Carmelo.

obtinuerat, & postea ex graui morbo mortuum habebat, dixit ad virum suum. *Mitte quæso mecum vnum de pueris & excurram vsque ad virum Dei in montem Carmeli*, vbi significatur montem illum fuisse locum proprium vbi Eliseus domicilium habebat; constat autem ex narratione Scripturæ 4. Reg. 2. & 3. & ex omnibus expostitoribus ac Patribus, Eliseum successisse Eliæ, sicut in spiritu, ita & in munere, & in habitatione, seu sede propria, quam ad Deum melius colendum sibi elegerat. Hoc autem magis declarant verba interrogationis viri, ad vxorem suam. *Quam ob causam vadis ad eum hodie, non sunt quædam, neque sabbata*. Nam in his verbis duo insinuantur; vnum est, habuisse illam feminam consuetudinem adeundi illis diebus in montem Carmeli, ad conueniendum Prophetam illic habitantem. Aliud est, solitam esse illuc ire causâ religionis, ad verbum Dei cum aliis audiendum à Propheta, vel orandum, & canendum diuinas laudes, sicut mos erat Iudæis, eundi ad synagogas, & orationis loca, in diebus sabbatorum, & kalendarum, & festiuis aliis, vt indicauit ibi Lyranus, & latius Abulenfis quæstione 30. Erat igitur mons ille habitatio istorum Prophetarum, & in eo habebant locum aliquem operibus religionis & diuini cultus destinatum.

XIII.
Eliseus successor Eliæ.

Vnde obiter constat, quod de Eliâ diximus, cum proportionem habere locum de Eliseo, hac tantum differentia seruata, quod Elias fuit præceptor, Eliseus discipulus: ille pater, hic filius, sicut ipse clamabat *Pater mi, Pater mi*; ille quasi author, & institutor illius vitæ generis, hic sectator, & hæres. In reliquis verò fuit conuenientia: nam ex quo Eliseus,

iusu Dei vocatus est ab Eliâ, & illum sequi copio, ei perpetuò ministravit 3. Regum 19. vsque ad 4. Regum 3. Post raptum verò Eliæ, eundem Carmelum incoluit, vt ex citato loco colligitur, & communiter authores docent, atque Eliæ in spiritu & ministerio successit. Vnde 4. Reg. 3. in huius rei signum filij Prophetarum venerunt in occursum eius, eumque adorauerunt, & tanquam caput & principalem Prophetam, Eliæque successorem agnouerunt.

Obiici autem potest, quia Eliseus vix semel aut iterum legitur in monte Carmelo, aut in alio deserto loco resedisse; sepius verò in ciuitatibus, & inter reges versatus fuisse, & præcipuè in Samaria, quæ curia regni erat. Vnde 4. Regum 5. dixit puella Hebræa, quæ erat captiua in Syria, *Vtinen fuisse Dominus meus ad Prophetam qui est in Samaria*. & postea Naaman veniens in Samariam, ibi conuenit Eliseum, & ea contigerunt quæ illo loco Regum narrat Scriptura, & ex c. 6. & 7. constat illic permanentem habitasse Eliseum, ac tandem in capite 13. ibidem occubuisse. Respondeo rationem viuendi Eliæ & Elisei, non ita fuisse solitariam & contemplationibus abstractam, vt non etiam ad conuersandum cum populo, in eius beneficium, per quædam, vt ita dicam, interualla, descenderent; namque & donum prophetiæ, quod habebant, in eum maxime finem illis à Deo communicabatur. ****

Hæc tantum de sacro Carmelitarum ordine in manuscriptis authoris Soarj inuenire potuimus, quem nisi mors bonis omnibus inuidens præoccupasset, tam de hoc ipso ordine, quàm de reliquis plura scripturum fuisse non dubitamus.

